

Õhtukool üllatas

Eesti Päevalehe eelmise nädala haridusleheküljel oli juttu vajadusest head õhtukoolide järele ja sellest, et need peaksid tulevikus muutuma täiskasvanute gümnaasiumideks. Pärast põhikooli lõpetamist otsustasin ka mina koduste suureks üllatuseks õpinguid jätkata pealinnas ... õhtukoolis. Seda vaatamata kuuldustele, et õhtukoolist saab vaid tunnistuse, mitte hariduse.

Kuigi lõpetasin põhikooli peaaegu et edukalt, oli õhtukool minu jaoks ainuvõimalik variant haridusteed jätkata. Õigemine ainuke võimalus ühendada kool ja töö. Olin nimelt sunnitud iseseisvat elu alustama – seda kodust eemal ja ilma vanemate rahakoti toeta. Tavakeskkoolis õppides oluks mul ilmselt raske ennast majanduslikult ülal pidada.

Meeldivaks üllatuseks oli mulle õhtukooli hea õhkkond. Kolmkümmend klassikaaslast, mõni neist üle 30-aastane, klappisid omavahel hästi. Kuigi võimed ja teadmised olid väga erinevad, ei üritanud keegi end teistest paremana näidata. Tavakoolist täiesti erinev oli ka õpilaste ja õpetajate enamas ti üksteist mõistev suhe. Paraku oli aga pedagoogide tase äärmiselt kõikuv.

Väga heal tasemel olid saksa ja eesti keel, keemia. Seevastu matemaatika, minu lemmikaine, valmistas mulle tõelise pettumuse. Pool tunnist kulutas õpetaja õelate naljade viskamisele. Nii piirduvadki minu matemaatika-teadmised üheksa klassiga, sest selles aines piisas õhtukoolis arvestuse hinde saamiseks mõnest lihtsast kodusest kirjalikust tööst. Aastalõpu hinne pandi vähemalt meie klassi õpilastele vestlusel jäetud mulje põhjal. Igatahes

Koolitee

Triin Erit,
õhtukooli
endine õpilane

matemaatikat see vestlus küll ei puudutanud, pigem tundis õpetaja huvi õpilaste eraelu vastu.

Tagantjärele on piinlik sellegi üle, et tundsin koolipingis kergendust, kui avastasin, et vean ennast oma viletsa vene keelega õhtukooli tundides kergesti läbi. Tunni jutuajamised, mis hõlmasid küll religiooni, psühholoogiat või perekonnaõpetust, käisid ikka enamasti emakeeles.

Ma ei tea, kuidas nüüd, aga aasta eest takistas kaasaegset õppetööd ka õpikute põud. Kasutasime põhiliselt nõukogude ajal välja antud ja aegunud tekstidega õpikuid. Neidki vaid keeletundides. Kõigis teistes ainetes kirjutasime pikki konspekte, mida ei jõudnud enamasti kunagi analüüsida.

Vaatamata nimetatud takistustele on õhtukoolis siiski võimalik saada mitte ainult tunnistust, vaid ka haridust. Usun, et palju muutuks siis, kui paraneks õhtukooli maine – see ühtlustaks ka õpetajate taset.